ΑΧΑΪΚΑ καὶ ΑΜΑ

ΚΑΤΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ἀπὸ μαρτιάτικη ἢ θερμοκρασία τῶν τελευταίων ἡμερῶν. — Καὶ πολύ σωστά. — *Ἀφοῦ ὁ μήνας αὐτὸς εἶναι τώρα μᾶλλον ἀπερχόμενος παρά . . . τρέχων. —Ἐκεῖνη πού τρέχει ἢ μᾶλλον καλπάζει πάνω σὲ πανέμορφους πήγασους μὲ πτέρυγες μυρίπνοων ἀνέμων εἶναι ἡ Ἄνοιξη.* ** ΛΕΜΟΝΑΝΘΟΙ (στούς ὁποίους . . . ὑπάγονται κατὰ συνθήκη ποιητική καὶ τὰ λουλούδια τῆς νεραντζιᾶς καὶ τῆς πορτοκαλιᾶς) πασχαλιές, διολέττες καὶ ποικιλία εὐωδιαστῶν χαμολούλουδων μὲ προεξάρχοντα τὰ ἴντιτσι, ἀναπέμπουν τὸν ὕμνο τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς γλυκειᾶς μέθης τους στὴ βασίλισσα τῶν ἐποχῶν. — *Μακάριοι ὅσοι ἀμέριμνοι, ἀπερίσπαστοι (κι' ἂν θέλετε ἀδιάφοροι γιὰ ἄλλου εἴδους κέρδη καὶ προκοπή) ζοῦν τὴν Ἄνοιξή τους χωρὶς τὸ σπόρκι τῆς μέριμνας καὶ τῆς εὐθύνης* ** ΜΥΡΙΖΑΝ Η ΟΧΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ *τὰ ἐκ Βουλγαρίας καὶ Ἰσραὴλ ψάρια πού ἐπωλήθησαν γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ; — Οἱ ψαράδες κατηγοροῦν τούς μπακάληδες ὅτι κυκλοφόρησαν τὴν κακὴ φήμη γιὰ νὰ ξοδέψουν τὸ δικαίω. — Πάντως ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ πού θὰ κάνουν οἱ καταναλωτὲς στὰ ξενικὰ ψάρια κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Βαΐων θὰ καταλάβουμε ἂν ἡ κυκλοφορήσασα φήμη εἶχε μικρὴ ἢ μεγάλη δόση ἀλήθειας.*

ΠΡΩΪΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Τὰ τρυγόνια

ΝΑΙ. Νὰ βοηθήση ὁ κόσμος στὴν προσπάθεια γιὰ τὸ πάγωμα των τιμῶν καὶ τὴν τιθάσευση τοῦ τιμαρίθμου. Νὰ πουλήσουν καὶ οἱ ἔμποροι μὲ μικρότερο κέρδος. Ἀναμφιβόλως ναί.

Ὅμως, θὰ πρέπει καὶ ἡ ἴδια ἡ κυβέρνηση νὰ συνδράμη γιὰ τὴ ἐφαρμογὴ τῆς πολιτικῆς της. Ἰδιαιτερα σὲ μερικὲς περιπτώσεις, πού ὀφείλει νὰ συμπιέξη καὶ ὄχι νὰ αὐξάνη τὶς τιμὲς καὶ μάλιστα τροϊδεῖται νὰ τὶς κόβη, πού δὲν ἔχουν τὸ παραμικρὸ κόστος.

Ὅπως, λόγου χάριν ἡ ἀνανέωση ἀδειῶν κυνηγίου γιὰ τὴν περίοδο τῶν τρυγονιῶν, πού ἄλλωστε δὲν ἰσχύει περισσότερο ἀπὸ εἰκοσι ἡμέρες.

Δραχμαὶ χίλιαι (μὲ τὸ συμπάθειο) ἡ περιφερειακή, 500 ἡ τοπική.

Τοῦτέστιν «ὅσα μᾶς λείπουν». Μιὰ καὶ διαφορετικὴ ἐξήγηση δὲν χωρεῖ.

Ποιὸς λοιπὸν ὀπεβάζει τὸ κόστος ζωῆς; Καὶ πῶς νὰ πουλήσουν λιγώτερο ὅσοι ἀγοράζουν ὑπερτιμημένα, ὅταν ἡ κυβέρνηση αὐξάνει 100% ἕνα κομματάκι χαρτὶ μὲ δυὸ σφραγίδες;

Τί σημαίνει αὐτό; Ἁπλούστατα, ὅτι στὰ 80% τῶν περιπτώσεων κάθε κυνηγετικὴ ἔξοδος γιὰ τρυγόνια ἐπιβαρύνεται ἀπὸ 100 μέχρι 200 δραχμές. Ἀφοῦ οἱ περισσότεροι κυνηγοὶ βγαίνουν γιὰ τρυγόνια τρεῖς, τέσσερες φορες κατὰ τὴ διάρκεια τῆς εἰκοσαήμερης ἄδειας.

Ἂν λογαριάση κανεὶς καὶ τὶς αὐξήσεις στὶς τιμὲς τῶν φυσιγγίων καὶ τῶν μεταφορικῶν, τότε θὰ πρέπει νὰ καταλήξη στὸ συμπέρασμα ὅτι χρειάζεται ἀρκετὸς ἠρωϊσμός, ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ ἀρχίξη τὰ σμπάρα ἐναντίον τῶν τρυγονιῶν.

Ἐκτὸς πιὰ κι' ἂν ἡ κυβέρνηση μὲ τὴν ὑπερβολικὴ αὔξηση τοῦ διακώμματος ἀνανέωσεως ἀδειῶν προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση ἀντικίνητρα μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν προστασία τῶν τρυγονιῶν.

Ἀλλὰ ποτέ μιὰ προστασία δὲν μπορεῖ νὰ πείση γιὰ τὰ αἰσθήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπορρέει, ὅταν ἡ ἰσχύς της ἐξαρτᾶται ἀπὸ πόσα θὰ πληρώση κανείς. Γιατί ἔτσι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς Πολιτείας πρὸς τὰ τρυγόνια, μπορεῖ νὰ τὰ ἐκλάβη κανεὶς σὰν πρόσχημα ὑψηλοτέρας ἐξαγορᾶς τοῦ δικαιώματος νὰ τὰ ἐξολοθρεύουμε.

Ἡ γνώμη μου πάντως εἶναι ὅτι τὰ πεντακοσάρικα καὶ τὰ χιλιάρικα πού ὥρισε τὸ ὑπουργεῖο γιὰ τὴν ἀνανέωση τῶν ἀδειῶν ξεκινᾶνε ἀπ' τὴ βαθειὰ γνώση πού ἔχουν οἱ ἀρμόδιοι γύρω ἀπ' τὴν ψυχολογία τῶν νεμρῶδ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι γνωρίζοντας τὸ πάθος τους γιὰ τὸ κυνήγι αὐξάνουν κατὰ βούληση καὶ τὶς τιμὲς τῶν ἀδειῶν,, βέβαιοι ὄντες ὅτι καὶ τριπλάσια καὶ τετραπλάσια ἂν ζητήσουν, στὸ τέλος θὰ τὰ τράβουν.

Μπορεῖ ὅμως αὐτὸ νὰ ὀνομασθῆ καλὴ συμπεριφορὰ τοῦ κράτους πρὸς τοὺς πολίτες του; Μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ μάθημα ἀγωγῆς τοῦ πολίτου; Ἡ μήπως αὐτὴ ἡ μυθολογία πὸυ θυμίζει μαυραγορίτικη νοοτροπία μπορεῖ νὰ παραμείνη ἀσχολίαστη στὴ συνείδηση τοῦ κόσμου, πὸυ ναὶ μὲν πληρώνει ὑπέρογκα γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμει ἀλλοιῶς, ἀλλὰ καὶ συσσωρεύει τὶς πικρίες του κατὰ τρόπο καταλυτικὸ γιὰ τὶς σχέσεις κράτους καὶ πολίτη;

Βούρ, λοιπόν... κύριοι. Αὐξήστε ὅσο μπορεῖτε καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἀδειῶν καὶ τὰ χαρτόσημα καὶ τὶς σφραγίδες καὶ τὶς ὑπογραφὲς (δυσεγάγνωστες, εὐυπόληπτες ἢ μή) τὶς τζίφρες, τὶς μονογραφὲς καὶ τὰ διάφορα — ὁσημα. Βούρ καὶ πάρι δόῦρ, μιὰ καὶ τὰ καρδίδα ἢ «ψώνια» εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ πληρώσουν. Μαζέψτε τὸ παραδάκι μὲ τέτοια καὶ ἄλλα τερτίπια. Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἐξαπολύσατε μεγαλόστομες «πανταχοῦσες» ἐναντίον τῶν ἀσυνειδήτων ἐκείνων πὸυ αὐξάνουν τὰς τιμὰς εἰς τὴν ἀγορὰν (ἔστω καὶ ἂν ἔχουν τώρα μεγαλύτερο κόστος στὰ προϊόντα πὸυ χρησιμοποιοῦν).

Ἀλλὰ τίνος πὰ λέμε ὅλα αὐτά; Ἂν ὁ κ. Καραμανλῆς ἦταν κυνηγὸς κάτι θὰ μπορούσαμε νὰ ἐλπίσουμε ἀπὸ ἕνα διάδημα. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος μόνο στὸ γκόλφ τὰ καταφέρνει. Ὅψιμα δέβαια, ὅπως καὶ σὲ τόσα ἄλλα παιχνίδια (ὅπως τῆς Δημοκρατίας) πὸυ τώρα στὰ γεροντάματα ἄρχισε νὰ παίζει «ἐν οὗ παικτοῖς».

Ἀλλὰ πάλι μακρυὰ τὸ πηγαίνουμε. Ὅταν ἀρχίσουμε νὰ κάνουμε ἀντιπολίτευση, ἀκόμη καὶ μὲ τὰ τρυγόνια, τότε τί θὰ γίνη τὸ «ἐθνικὸν μας κεφάλαιο». Ἀτυχῶς, ὅμως κ.κ. κυνηγοί, οὔτε καὶ στὴν ὑπόλοιπη κυβέρνηση μπορούμε νὰ ἀπευθυνθοῦμε, μιὰ καὶ περιλαμβάνει μὲν πλῆθος κυνηγῶν, ἀλλὰ μὴ χρησιμοποιούντων δίκαννα ἢ καρσμπίνες. Γιατὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ σημερινοὶ ὑπουργοὶ πιάνουν πουλιὰ στὸν ἀέρα.

Ἐκτός, δεβαίως. ἐκείνων πὸυ θὰ τοὺς πάρουν τά... σκάγια κατὰ τὸν ἐπικείμενον ἀνασχηματισμόν.

ΠΑΝ

Ἐπιλογὲς ἀπὸ τὴν Τὶ Βὶ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ἀναπαράσταση τῆς ζωῆς τοῦ Λεονάρδου Ντὰ Βίντσι βασισμένη σὲ ντοκουμέντα καὶ ἐμπειρίες, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουν σήμερα στὶς 3 μ.μ. οἱ τηλεθεατὲς ἀπ' τὴν ΕΡΤ.

Ἐξ ἄλλου, στὸ τόσο ἐπιτυχημένο σήριαλ «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ πόλη» μὲ τὸν Ἄντονυ Κουήν, ὁ σήμερχος πείθει ἕναν νέγρο πρώην ποδοσφαιριστὴ (ἂς ποῦμε τὸν Πελέ) νὰ ἡγηθῆ ἑνὸς κινήματος, πὸυ θὰ στρέψη τὴν νεολαία στὸν Ἀθλητισμὸ καὶ στὰ σπόρ (ΥΕΝΕΔ).

Ὁ νέος ἀκαδημαϊκὸς καὶ ξεχωριστὸς λογοτέχνης Θανάσης Πάτσαλης Διομήδης θὰ μετάσχη στὴν ἐκπομπὴ «Καλησπέρα παιδιά» (ὥρα 5 μ.) ἀπὸ τὴν ΥΕΝΕΔ.

Ὅσοι θέλουν νὰ μάθεμ' γιὰ τὸν Ἰαγουάρο τῆς Βενεζουέλας ἕνα σπάνιο ζῶο τῆς ζούγκλας τοῦ Ὀρινόκο μποροῦν νὰ δοῦν τὴν ὁμώνυμη ἐκπομπὴ τῆς ΥΕΝΕΔ στὶς 4.30.

Ἀπόψε ἐπίσης ἀπὸ τὴν τηλεοπτικὴ ἐπιθεώρηση «60 λεπτὰ χωρὶς λεπτά» θὰ ἐμφανισθῆ τὸ Πατριὸ συγκρότημα τῶν ΜΠΡΑΔΕΡΣ πὸυ θὰ ἀποδώσουν δύο καινούργια τραγούδια τους.

Αὔριο Δευτέρα, νομίζουμε ὅτι κανεὶς δὲν πρέπει νὰ χάση τὸν Ρήγα Βαλεστινλῆ (Ρήγα Φερραῖο) τοῦ Σπύρου Μελᾶ, ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα νεοελληνικὰ θεατρικὰ ἔργα, πὸυ θὰ μεταδώση ἡ ΕΡΤ στὶς 9.45.

Ἐπίσης τὴν ταινία «Ἔρωτας καὶ πείσματα» (ΥΕΝΕΔ ὥρα 10.15) μὲ τὴν Κάθριν Χέμπορν καὶ τὸν Κάρυ Γκράντ.

Τέλος στὶς 11.30 ἀπ' τὸ ἴδιο κανάλι τὸν «Βρυκόλακα» τοῦ Ἀλέξη Τολστόϊ.

Καὶ μιὰ ἐνδιαφέρουσα εἴδηση: Ὁ Κώστας Καραγιάννης σκηνοθετεῖ μιὰ νέα τηλεοπτικὴ σειρὰ γιὰ τὴν ΕΡΤ πὸυ τιτλοφορεῖται «Εὔθυμες ἱστορίες». Τὰ σενάρια θὰ τὰ γράφη ὁ ἴδιος μὲ τὸν Νίκο Καμπάνη.

Ἐξάψεις

ΓΡΘΤΕΙ ἡ «Ἐλευθεροτυπία» κάτω ἀπὸ Ἐθνικὴ καὶ Δημοκρατικὴ ἔξαψη.

Δυὸ ἡμερομηνίες καὶ χρονολογίες τοῦ «πολύπλαγκτου» νεοελληνικοῦ μας κόσμου. Ἡ 25η Μαρτίου 1821 καὶ ἡ 24η Ἰουλίου 1974. Καὶ οἱ δυὸ Ἐθνεγερσίες... Καὶ ἡ δεύτερη ἡ 24η Ἰουλίου πέπρωται νὰ εἶναι πιὸ τυχερὴ ἀπ' τὴν παλιὰ πὸυ προδόθηκε.

Δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ συμφωνήσουμε καὶ νὰ ὑπερακοντίσουμε. Γιατὶ στὸ κάτω κάτω ἡ δεύτερη ἐθνεγερσία εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἔκδοση τῆς «Ἐλευθεροτυπίας» πὸυ ἔπιασε τὴν δεύτερη κυκλοφορία καὶ ἀγωνίζεται νὰ φθάση στὴν πρώτη σὲ μία ἀφ λοκερδῆ ἄμιλλα δημοκρατικῆς καὶ ἐθνεγερτικῆς ἐξάρσεως πρὸς τὰ «Νέα».

Καὶ κάτι ἀκόμη:

Ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ βγάλουν «Ἐλευθεροτυπίες» κατὰ τὴν πρώτη ἐθνέγερση (Θεόκλητος, Φαρμακίδης καὶ Μάγερ) πλήρωσαν μὲ τὸ αἷμα τους, ἐνῶ οἱ τυχεροὶ συνάδελφοι τῆς νέας ἐθνεγερσίας πληρώνονται ἀδρὰ, ὅπως καλὰ ἐπληρώνοντο καὶ ἐν ἡμέραις Χούντας, (μερικοὶ μάλιστα καὶ μὲ βασιλόφρονας ἐπιδόσεις...).

Σύμβολα καὶ πολιτική

ΙΣΩΣ ὅμως θὰ πρέπει νὰ δοῦμε καὶ κάπως σοβαρώτερα τὸ ζήτημα. Δηλαδὴ σὰν ἕνα θλιβερὸ φαινόμενο πὸυ προέρχεται ἀπ' τὴν διαστροφὴ πὸυ ἔχουν μερικοὶ νὰ κατεβάζουν τὰ Ἐθνικὰ σύμβολα καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση ὁποιασδήποτε σκοπιμότητος.

Μήπως μὲ τὴν ἴδια μεγαλόστομη διάθεση δὲν προσπαθοῦσαν μερικοὶ νὰ μᾶς πείσουν γιὰ ἀλλεξδυὸ ἐθνεγερσίες τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ἡ μήπως δὲν ἀποτολμήθηκε ἡ ταυτότητα τοῦ 1821 μὲ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944 μὲ τὴν 4η Αὐγούστου 1946 καὶ μὲ τόσους ἄλλους σταθμοὺς τῆς πολιτικοκοινωνικῆς μας πορείας ἀδιάφορο ἂν θετικοὺς ἢ ἀρνητικούς.

Ἴδια νοοτροπία στὸ βάθος. Καὶ μερικὲς φορὲς ἴδια τὰ πρόσωπα πὸυ ἐνθουσιάζονται γιὰ λογαριασμὸ καὶ τῶν δημοκρατιῶν καὶ τῶν φασισμῶν κάθε χρώματος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δυσκολίες μαθήσεως καὶ ἀγωγῆς

Ὑπὸ **ΑΘ. ΜΑΚΡΗ**, διδασκάλου

5ον

Τὸ σχολεῖο δὲν πρέπει ν' ἀπομονώνεται ἀπὸ τὴ ζωὴ σὰν ἕνα εἶδος Μουσείου. Ὁ νέος πρέπει νὰ ζυμώνεται μὲ τὰ προβλήματα τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, τὰ ὁποῖα νὰ συλλαμβάνει καὶ νὰ ἐξετάζει μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά του. Μὲ τὴν ὀρθὴ μέθοδο διδασκαλίας, τὶς σωστὲς γνώσεις καὶ τὴ σχολικὴ ζωή, πρέπει νὰ διαπλάθεται ἀνθρώπους ζωντανοὺς καὶ δοσοληψίους καὶ ὄχι παθητικοὺς καὶ νωχελεῖς, ἀξιοδρακεῖς καὶ ὄχι ἀμβλύνους, δημιουργικοὺς κι ὄχι ἀπράγμονες.

Τὸ σχολεῖο μὲ τοὺς δασκάλους του πρέπει νὰ καλλιεργήσει στοὺς νέους τὸ ὑγιὲς κοινωνικὸ συναίσθημα, τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας, τὴν ἀγάπη κι ἐκτίμηση πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους.

Ἡ ἐξατομίκευση τῆς ἀγωγῆς καὶ μαθήσεως παίζει σπουδαιότατο ρόλο στὴν ὀρθὴ ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τῶν παιδιῶν. Χρέος τοῦ δασκάλου εἶναι νὰ ἐπισημαίνει ἀκριβῶς τὴν κάθε περίπτωση καὶ συνεργαζόμενος μὲ τοὺς γονεῖς ν' ἀναζητεῖ τὰ βαθύτερα αἴτια τῶν δυσκολιῶν στὰ παιδιὰ καὶ νὰ ὑποδείχνει τὰ πιὸ σωστὰ μέτρα πού θὰ μεγιώνουν τὴν ψυχικὴ ἐνταση καὶ θὰ εὐκολύνουν τὴν ὀρθὴ προσαρμογὴ τῶν μαθητῶν. Ἀπροσάρμοστο παιδὶ εἶναι ἐκεῖνο πού δὲν μπορεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ περιβάλλοντός του καὶ παρεμποδίζεται ἡ ὁμαλὴ προσαρμογή του σὲ αὐτό.

Περιπτώσεις δυσμενοῦς ἐπιδράσεως τοῦ σχολείου εἶναι οἱ ἑξῆς:

Ἡ μετάβαση τοῦ παιδιοῦ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σχολεῖο μπορεῖ νὰ γίνει σκληρὴ δοκιμασία, ἂν εἶναι ἀνώριμο κι ἐξαρτιέται στενὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ὁ κακὸς χειρισμὸς τῆς δυσκολίας αὐτῆς πιθανὸν νὰ ὁδηγήσει τὸ παιδὶ σὲ πιὸ σοβαρὰ συμπτώματα, ὅπως ἐπιθετικότητας, ἀκράτειας οὔρων καὶ περιττωμάτων καὶ νὰ διατωνιστῆ ἔτσι μία θλιβερὴ κατάσταση πού θὰ γεννήσει πολλὲς ψυχικὲς δυσκολίες. Ἄλλη ἐπικίνδυνη περίοδος εἶναι ἡ κείνη πού ἀρχίζει συστηματικὰ ἡ πρώτη ἀνάγνωση καὶ γραφή. Ἀρκετοὶ μαθητὲς τότε δείχνουν συμπτώματα ἀγωνίας, δαγκώνουν τὰ νύχια τους καὶ ἔχουν ἀνώμαλο ὕπνο.

Δυσκολίες προσαρμογῆς καὶ μαθήσεως παρουσιάζουν καὶ μερικοὶ ἄλλοι μαθητές: α) Ὁ ἐπιθετικὸς καὶ νευρικός, ὁ ὁποῖος κινεῖται συνεχῶς καὶ ὀργίζεται. Τὸ σῖτια τῆς νευρικότητας εἶναι οἱ φιλονικεῖες τῶν γονέων καὶ ἡ ἔλλειψη στοργῆς καὶ ἀσφαλείας. β) Ὁ δειλὸς μαθητής. Οἱ δειλοὶ ἔχουν ἀνάγκη εἰδικῆς μεταχείρισης καὶ πρέπει νὰ ὁδηγοῦνται μὲ ΤΑΚΤ σὲ ἁπλᾶ ἔργα πού ἀπαιτοῦν πρωτοβουλία καὶ εὐθύνη. Μὲ τὴν ἐνθάρρυνση θὰ ἐνισχυθεῖ τὸ ἠθικό τους καὶ θὰ χειραφετηθοῦν προοδευτικὰ στὴν αὐτόνομη ζωή. γ) Ὁ ἀμελὴς ἢ καθυστερημένος μαθητής. Τὰ αἴτια τῆς ἀμέλειας εἶναι ποικίλα καὶ θὰ ἀρθοῦν μὲ μιὰ στενὴ συνεργασία τῶν γονέων. Οἱ καθυστερημένοι δὲν πρέπει καθόλου νὰ συγκρίνωνται μὲ τοὺς εὐφυεῖς, οὔτε νὰ τοὺς παρακινοῦμε γιὰ νὰ τοὺς μιμηθοῦν. Ἡ μόνη φροντίδα πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὑποβοήθηση καὶ τόνωση τοῦ αὐτοσυναισθήματός τους. Τὰ ἐπαινοῦμε ἔστω καὶ γιὰ ἀσήμαντες ἐπιδόσεις, πού συγκρίνομε μὲ προηγούμενες δικές τους ἐπιδόσεις κι ὄχι μὲ ἐπιδόσεις ἄλλων συμμαθητῶν τους. δ) Οἱ ζωηροὶ μαθητὲς εἶναι ἀνάγκη παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἀπασχολοῦνται μὲ κάτι ὥστε νὰ συνηθίσουν σὲ κάποια τάξη καὶ πειθαρχία.

Γενικὰ τὸ σχολεῖο, εἶναι σήμερα ἀπαραίτητο, νὰ ἀναπτύξει στὴ νεότητα τὸ ὑγιὲς κοινωνικὸ συναίσθημα τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας καὶ ὁμαδικότητας, τὴν ἐξαιρετικὴ κάθε ἀτόμου προσωπικότητα, νὰ ὑπολογίζει καὶ νὰ σέβεται τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἀναγκες τῶν νέων ὑπάρξεων, ὥστε τὰ πάντα μέσα στὸ σχολικὸ περιβάλλον του νὰ ἐξασφαλίζουν τοὺς ὅρους καὶ τὶς προϋποθέσεις τῆς σωματοψυχικῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὁμαλῆς προσαρμογῆς τῶν τροφίμων του στὴ ζωή.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ
Διδάσκαλος

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Δημοκρατικὴ συνεργασία (Εἶναι δυνατὴ καὶ ἀναγκαία)

Τοῦ συνεργάτη μας κ. ΓΕΡ. ΤΟΦΑΛΟΥ

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ παγκόσμιος καπιταλισμὸς διέρχεται κρίση κεὶ γι' αὐτὸ ἐπιτίθεται σὲ παγκόσμια κλίμακα. Γι' αὐτὸ χρειάζεται μιὰ μακροχρόνια καὶ μόνιμη συνεργασία μεταξὺ τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων κι' ὄχι μιὰ ἁπλὴ συνεργασία πού θὰ ὁδηγοῦσε ἴσως σε μια προσκαιρη νίκη, πού θὰ διαλυόταν ὅμως τὴν ἑπομένη των ἐκλογῶν. Αὐτὴ ἡ συμμαχία τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων, θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ προσφέρει ἕνα πολιτικὸ πρόγραμμα χωρὶς δογματισμούς, μὲ δημοκρατικὲς δικαιοσύνες, μὲ οὐσιαστικὸ σεβασμὸ στὴ κομματικὴ βάση καὶ μιὰ ἀμείλικτη καταδίκη κάθε παλαιοκομματικῆς μεθόδου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἡ ἑνότητα τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων μπορεῖ νὰ γίνει οὐσία κι' ὄχι ἁπλὸ σύνθημα καὶ νὰ ἀποφέρει τὴν κοινωνικὴ ἀλλαγὴ πού ἀποτελεῖ ἀναγκαία προϋπόθεση στὶς ἐπιδιώξεις τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ὁμάδων. Σαράντα χρόνια τώρα, τὸ εὐαίσθητο ὑπογάστριο τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων εἶναι ὅτι δὲν κατάφεραν νὰ ἑνωθοῦν καὶ νὰ δουλέψουν πρακτικά. Ἀγιατρωμένα σὲ ἡγεμονισμούς, ἰδεολογικοποιήσεις καὶ συνθήματολογίες δὲν κατάφεραν νὰ διευρύνουν τὰ ὅρια τῶν συλλήψεών τους καὶ νὰ δώσουν χειροπιαστὲς ἀπαντήσεις στὰ αἰτήματα τοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς ζητάει ὄχι θεωρίες ἀλλὰ πράξεις. Ζητάει μιὰ πολιτικὴ πού θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ πρὸς ὅλους, χωρὶς ἀποκλεισμούς καὶ χωρὶς παγίδες στὶς ἐπὶ μέρους ἀντιθέσεις. Μιὰ πολιτικὴ μὲ ἀντιπολωτικὴ κατεύθυνση καὶ στηριγμένη στὴ βάση τῆς ἰσοτιμίας. Ἔτσι ὅλοι οἱ Πατριῶτες καὶ Δημοκράτες, λαός (καὶ Στρατός) θὰ μποροῦν νὰ συμμετάσχουν μὲ τιμὴ καὶ εὐθύνη στὴν ἀναζήτηση καινούργιων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ὁριζόντων καὶ νὰ ἀπαλλάξουν τὸ τόπο ἀπὸ τὶς ξένες ἐξαρτήσεις. Εἶναι μάταιο νὰ κυνηγᾶμε τὴ κοινωνικὴ Δημοκρατία χωρὶς νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴ πολιτικὴ της ὑπόσταση. Κι' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ «πολιτικὴ ὑπόσταση» τῆς Δημοκρατίας εἶναι πού καταπολεμᾶει ὁ ὑστεροκαπιταλισμὸς πού προέκυψε μετὰ ἀπ' τὸ Β' Παγκόσμιο πόλεμο προσπαθώντας νὰ καταστρέψει, ὅσο μπορεῖ τὴ σοσιαλιστικὴ προβληματικὴ τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ ἀνακόψει τὰ «ὁλισθήματα» πρὸς τὸν Εὐρωσοσιαλισμό. Ἡ παγίδα πού χρησιμοποιοῦν τὰ κόμματα τῆς δεξιᾶς εἶναι ὅτι προσπαθοῦν νὰ ἐγκλωβίσουν καὶ νὰ περιορίσουν τὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ μόνο στὶς ὑλικὲς ἐπιδιώξεις του, ὥστε ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐξασφαλίζουν τὸν οἰκονομικὸ ἔλεγχο στὶς λαϊκὲς μάζες, κι' ἀφ' ἑτέρου, νὰ μποροῦν ν' ἀναχαιτίζουν τὸ ἐξάπλωμα τοῦ «κινήματος». Γιατὶ ξέρουν, πολὺ καλά, ὅτι ἂν ἀφήσουν τὸν ἄνθρωπο νὰ «ἀκεσθεῖ», τότε, θὰ θυμηθεῖ πὼς ἡ μονοκρατορία τῆς δεξιᾶς δὲν ἀποτελεῖ οὔτε πανάκεια, οὔτε δόγμα, οὔτε τὸν τελευταῖο ἀναντίρρητο λόγο. Ὅτι δικαίωμα τοῦ πολίτη εἶναι ὄχι μονάχα ἡ ἀμφισβήτηση αὐτῆς τῆς μονοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ καθῆκον του νὰ μάχεται ἐναντίον της, ὅπως καὶ δικαίωμά του εἶναι νὰ σκέπτεται ἄρα νὰ ὑπάρχει. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ θελημένη ἀντίσταση τῆς ἐξουσίας νὰ προχωρήσει σὲ θεσμικὲς ἀλλαγές, ὅπως ἐξώφθαλμα καὶ εἰρωνικὰ τὰ χαμόγελα τῆς σημερινῆς κυβερνητικῆς πλειοψηφίας γιὰ τὴν ἐπιχειρούμενη ἀπὸ τὶς δημοκρατικὲς δυνάμεις σοσιαλιστικοποίηση τῆς χώρας. Μοναδικὴ φροντίδα τῆς δεξιᾶς εἶναι ἡ παραμόρφωση τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας (τῆς ὁποιας κατὰ τὶς ἀπόψεις τῶν κομμάτων) καὶ συνεχὴς ἡ προσπάθειά της νὰ τὴν ἀποστερήσει ἀπὸ τὴ ταύτισή της μὲ τὴ Δημοκρατία, ἀποδείχνοντας ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ ἰδεολογία «πάσχει» ἀπὸ ἀνεπάρκεια... κι' ὅτι ὁ μόνος σωστὸς φορέας εἶναι ἡ δική της ἡ «Νέα Δημοκρατία». Τὸ ἐρώτημα τώρα εἶναι: Μπορεῖ νὰ φθάσει ὁ λαὸς στὴ Δημοκρατία ἀκολουθώντας τὸ σεβιριαμένο δεξιὸ πρότυπο, ἢ θὰ βαδίσει μπρός, ἰσοπεδώνοντας τὰ πάλαι ἐρείπια; Εἶναι γνωστό, ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἔχασε οὔτε τὰ πικρὰ χρόνια πού μεσολάβησαν, οὔτε τὶς συνταραχτικὲς μνῆμες αὐτῶν πού χάθηκαν. Ἀκόμα ἔχει συνειδητοποιήσει τὴν ἀδυσώπητη πάλη τῶν τάξεων καὶ ξέρει ὅτι ἡ «ἄρχουσα» τάξη, ποτὲ δὲν θὰ παραδώσει «ἀλαθέλητα» τὴν ἐξουσία. Γι' αὐτὸ τὸ μόνο πού τοῦ μένει εἶναι ἡ συσπείρωση καὶ ἡ ἔνταξη ὅλων τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων σ' ἕνα πρόγραμμα κοινῆς παραδοχῆς πού νὰ μπορέσει νὰ ἐκπορθήσει τὸ ὀχυρὸ τοῦ κατεστημένου καὶ νὰ διεκδικήσει τὴν ἐξουσία. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ξαναζωντανέψει ἡ ἀξία καὶ ἡ προοφορὰ τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ νὰ ἀποδειχθεῖ πόσο ἀστοχα εἶναι τὰ «παραδείγματα» πού ἐπικαλεῖται ἡ δεξιὰ, μὲ ἀκραῖες δικαιολογίες, γιὰ νὰ στηρίξει τὴν ἀρνητικὴ στάση της ἐναντὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ. Εἶναι ἀναντίλεκτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ σχέση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ οὔτε μὲ τὴ «μορφωτική» ἐπανάσταση τοῦ Πεκίνου— πού κατέστρεψε κλασσικὰ ἀριστουργήματα — οὔτε μὲ τὸ δεσποτισμὸ ὡρισμένων σοσιαλιστικῶν κομμάτων. Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἀπεχθάνεται ἐξ ἴσου καὶ τὰ «σοσιαλιστικά» ρωσικὰ τάνκς —πού θέλησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν «ὑπακοή» στοὺς Τσεχοσλοβάκους ἀγωνιστές — καὶ τοὺς ἐξτρεμιστὲς τοῦ Παρισιοῦ (Μάης 68) πού ἔθεσαν σὰν στόχο τους ὄχι μόνο τὴν κατάργηση τῆς ἀστικῆς Δημοκρατίας ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς παντοδύναμης κομματικῆς «δεοντολογίας» πού νὰ στενεύει τὰ περιθώρια κάθε ἐλεύθερου πνευματικοῦ ρεύματος. Πρακτικὰ, μπορεῖτε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ζητάει τὴν ἀνανέωση τοῦ δημόσιου βίου ἀπὸ μιὰ συμμαχία ἀνάμεσα στὸ κλασσικὸ προλεταριάτο μὲ τὰ μικρομεσαία στρώματα (ὑπάλληλοι—τεχνικοί —ἐπιστήμονες) γιὰ τὴ δημιουργία — κατ' ἀρχὴ —ἑνὸς ἀνεξάρτητου καὶ ἀντιμονοπωλιακοῦ καθεστῶτος. Ὁ προσηλυτισμὸς τῆς πιὸ προοδευτικῆς ἀστικῆς μερίδας καὶ ἡ συμπόρευση μαζί της, θὰ μποροῦσε, σιγὰ—σιγά, νὰ ὁδηγήσει σ' ἕνα κοινῆς παραδοχῆς σοσιαλισμὸ ὅλους ἐκείνους πού ἀπ' τὴ φύση τους εἶναι φιλελεύθεροι. Κι' αὐτό, εἶναι σήμερα δυνατό, γιατὶ σὲ πεῖ